

Arrest

nr. 186 490 van 5 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 10 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT *loco* advocaat P. DE BLOCK en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Ugandees staatsburger van Iteso origine te zijn en werd geboren in Mulago op 5 mei 1987. U verbleef in Abia, Amuria tot uw ouders overleden. Hierop verhuisde u met uw grootmoeder naar Serere, Soroti district. Toen u 9 jaar oud was zond uw grootmoeder u naar uw oom in Kampala om te studeren. U verbleef ongeveer 10 jaar in Ntinda, Kampala. In 2006 ontmoette u een jeugdvriendin S.T., met wie u was opgegroeid in het zelfde dorp. Toen jullie elkaar in 2006 opnieuw tegenkwamen startten jullie een lesbische relatie. Jullie hadden regelmatig problemen omwille van jullie relatie, soms werden jullie uit een bar gegooid omdat jullie te intiem met elkaar omgingen, of moesten jullie verhuizen omdat de burens vermoedens hadden.

Mannen dreigden u te verkrachten om te kijken of u wel echt lesbisch was. In 2014 verlieten jullie Uganda gedurende zes maanden om jullie problemen te ontvluchten, jullie reisden naar Kenia, Luanda

en Burundi, om uiteindelijk naar Uganda terug te keren. In juli 2015 verliet u Uganda definitief, via Kenia reisde u over de weg naar Tanzania, om vandaaruit het vliegtuig naar Frankrijk te nemen. Na drie dagen reisde u door naar België, waar u aankwam in dezelfde maand, juli 2015. Op 22 december 2015 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde geboren te zijn op 1 mei 1998 en dus minderjarig te zijn op het moment van uw asielaanvraag (zie 'verklaring DVZ' pt. 4 en fiche NBMV). De dienst Voogdij bepaalde echter bij beslissing op 15 februari 2016 dat op basis van het medisch onderzoek kan worden besloten dat u op datum van 25 januari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarschijnlijk 22,4 jaar met een standaarddeviatie van 2.5 jaar (zie administratief dossier).

Nadat uw visumdossier werd teruggevonden op basis van uw vingerafdrukken, blijkt u de houder van een paspoort waarin als geboortedatum 5 mei 1987 opgegeven staat. Deze datum werd uiteindelijk behouden voor de procedure, waarna u tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaarde dat uw werkelijke geboortedatum inderdaad 5 mei 1987 is (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Aangezien u beschouwd wordt als zeker ouder dan 18 jaar en gezien het ruime leeftijdsverschil met de geboortedatum die u aanvankelijk opgaf, komt ook uw asielrelaas in een ander licht te staan.

Toen u bij DVZ geconfronteerd werd met het verschil tussen de uitkomst van de leeftijdstest en de geboortedatum die u opgaf, stelde u dat uw grootmoeder u het geboortecertificaat gaf en dat u uw leeftijd in jaren niet kent omdat uw ouders allebei overleden zijn (zie 'verklaring DVZ' pt. 4). Voor het CGVS verklaarde u dat u het geboortecertificaat aanvroeg vooraleer u reisde en dat u zich pas realiseerde dat de datum niet klopte op het moment dat u het document afgaf tijdens uw asielaanvraag, wat weinig coherent is met uw eerdere verklaring bij DVZ. U stelt dat u probeerde uit te leggen dat de datum niet correct was, maar dat de persoon in kwestie u niet begreep. (Zie CGVS p. 22.) Er kan echter niet worden aangenomen dat u werkelijk probeerde uit te leggen dat de geboortedatum niet klopte en u al lang meerderjarig bent, nu er zelfs een leeftijdstest plaatsvond, en u klaarblijkelijk ook na de leeftijdstest uw werkelijke geboortedatum niet opgaf, doch beweerde dat u uw leeftijd in jaren niet kent. Zeker aangezien u tijdens het gehoor voor het CGVS een nationale identiteitskaart voorlegde (zie groene map in het administratief dossier) en er op dit document bij geboortedatum 5 mei 1987 staat opgegeven, **dient geconcludeerd dat u de asielinstanties doelbewust probeerde te misleiden met betrekking tot uw leeftijd.** U bleek immers in Uganda reeds documenten gehad te hebben die uw echte geboortedatum vermelden en u bent ook naar België gereisd met documenten op uw eigen naam en met uw eigen geboortedatum in (CGVS p. 10, 11).

U stelt in Uganda sinds 2006 een langdurige lesbische relatie te zijn aangegaan (CGVS p. 6) en regelmatig problemen ondervonden te hebben naar aanleiding van deze relatie (CGVS p. 5, 13, 15, 16, 18), waardoor u tenslotte in juli 2015 definitief uw land hebt verlaten (CGVS p. 5, 18).

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze de seksuele geaardheid aan te tonen, mag het CGVS van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel wel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn seksuele geaardheid een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten.

Bij uw asielrelaas kunnen echter de volgende opmerkingen gemaakt worden.

U verklaart dat u gearresteerd werd op verdenking van homoseksualiteit en dat de overheid de namen van holebi's begon uit te brengen in nieuwsbladen, waarop u het land moest verlaten (CGVS p. 18). Desondanks verliet u Uganda met een legitiem paspoort, op uw eigen naam (CGVS p. 11). Het is nochtans weinig aannemelijk dat u zou riskeren op uw eigen naam een visum aan te vragen indien u bij de autoriteiten reeds gekend stond als lesbisch. Bovendien valt op dat u na uw aankomst in België nog verschillende maanden wachtte om asiel aan te vragen. U verklaart immers in juli 2015 in België aangekomen te zijn (CGVS p. 11), terwijl u pas in december 2015 asiel aanvroeg (zie administratief dossier). U stelt ter verklaring dat u de procedure niet kende (CGVS p. 11). U verbleef in Leuven bij een zekere A. en zorgde voor haar kinderen. Toen A. zei dat u niet kon blijven deed u navraag bij andere mensen en werd u geadviseerd om asiel aan te vragen. (Zie 'verklaring DVZ', pt. 31.) Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven omwille van zijn seksuele geaardheid, kan nochtans verwacht worden dat hij onmiddellijk na aankomst in een veilig land zal proberen zijn verblijf te regulariseren. Tevens kan verwacht worden dat hij de nodige informatie hieromtrent inwint.

De vaststelling dat u wachtte met asiel aanvragen tot op het moment dat u niet meer bij A. kon blijven is een belangrijke indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en **tast de**

ernst van de door u beweerde vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade fundamenteel aan.

Hoewel u tijdens het gehoor uw werkelijke naam en leeftijd stelt te hebben opgegeven (CGVS p. 3, 11), dient geconcludeerd dat u nog steeds geen zicht geeft op uw werkelijke profiel. Uw verklaringen over uw ouders, uw zus en de vriendin met wie u een lesbische relatie zou gehad hebben, zijn immers niet coherent in het licht van uw werkelijke leeftijd en geboorte in het jaar 1987 (CGVS p. 3). Zo houdt u vol dat uw ouders gestorven zijn toen u slechts 4 jaar oud was (CGVS p. 8, 9) en dat u een zus hebt, die beide ouders met u deelt, die momenteel 14 jaar oud is (CGVS p. 9). Nochtans is het onmogelijk dat uw ouders overleden toen u ongeveer vier jaar oud was, dus begin jaren negentig, en zij tegelijkertijd nog een kind zouden gekregen hebben in het jaar 2002 (gezien de huidige leeftijd van uw zus). Deze verklaringen zijn enkel coherent indien u in 1998 geboren zou zijn, zoals u aanvankelijk beweerde, maar volgens de leeftijdtest (zie administratief dossier) en uw verklaringen tijdens het gehoor (CGVS p. 3, 11) bent u al veel eerder geboren. Geconfronteerd met de opmerking dat uw ouders pas overleden kunnen zijn toen u ongeveer 14 jaar oud was, gezien de jonge leeftijd van uw zus, stelt u slechts dat het is wat uw grootmoeder u vertelde en dat u enkel door haar werd opgebracht.

Ook met betrekking tot uw eerste en enige lesbische relatie (CGVS p. 14) kunnen incoherenties worden vastgesteld. U stelt immers dat S.T. geboren werd op 5 mei 1994 (CGVS p. 6). Tevens stelt u dat u 16 jaar was toen u bij haar in de klas terecht kwam en u denkt dat zij ongeveer 14 jaar was op dat moment (CGVS p. 6). Gevraagd of S.T. dus maar twee jaar jonger is dan u, stelt u dat u het niet exact weet, maar dat u ouder bent dan haar (CGVS p. 6, 7). Gezien uw geboortedatum op 5 mei 1987 (CGVS p. 3) en die van uw vriendin op 5 mei 1994 (CGVS p. 6), schelen jullie exact 7 jaar. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat u, indien u in de klas van S.T. terechtkwam toen u 16 jaar oud was, niet zou opgemerkt hebben dat zij toen amper tien jaar oud kan geweest zijn. Een dergelijk leeftijdsverschil kan u bezwaarlijk ontgaan zijn. Later in het gehoor, gevraagd hoe oud S.T. ongeveer was toen u een lesbische relatie met haar aanging, stelt u dat ze op dat moment 20 of 21 jaar oud was (CGVS p. 16), wat niet coherent is met uw bewering met haar een intieme relatie begonnen te zijn in het jaar 2006 (CGVS p. 6), aangezien S.T. in 2006 amper 12 jaar oud kan geweest zijn, gezien haar geboortedatum.

Van iemand die het vijfde jaar secundair onderwijs volgde (CGVS p. 7) en dus enige opleiding genoten heeft, kan nochtans verwacht worden dat zij gebeurtenissen coherent in de tijd kan situeren. Hierbij dient bovendien opgemerkt dat u aan het begin van het gehoor uitdrukkelijk gevraagd werd om tijdens het gehoor de waarheid te vertellen en indien u het antwoord op een vraag niet weet, dit gewoon te zeggen, maar zeker geen zaken te verzinnen (CGVS p. 2). Indien iemand de waarheid spreekt en naar best vermogen tracht te vertellen over zijn verleden, kan niet worden aangenomen dat er incoherenties optreden zoals degene hierboven beschreven.

Met betrekking tot uw lesbische geaardheid op zich, kunnen bovendien de volgende opmerkingen gemaakt worden.

Het is opvallend dat u bijzonder weinig weet over hoe S.T. haar homoseksualiteit beleefde vooraleer u met haar een relatie aanging. Zo kan u niet toelichten hoe S.T. ontdekte dat zij op vrouwen viel in plaats van op mannen. U stelt slechts dat ze vond dat mannen naar haar kwamen omdat ze mooi was, dat ze enkel op haar uiterlijk vielen (CGVS p. 19). Dit kan echter ook voor vrouwen gelden en houdt weinig verband met de manier waarop iemand zich realiseert dat hij op mensen van hetzelfde in plaats van het andere geslacht valt. Wanneer u de vraag opnieuw gesteld wordt verklaart u slechts dat u wist dat S.T. op vrouwen viel toen ze u benaderde en voorstelde een relatie aan te gaan (CGVS p. 19). Evenmin kan u toelichten of S.T. ooit relaties met vrouwen of met mannen had voor haar relatie met u. U stelt dat ze er nooit over vertelde, dat u haar vertrouwde en dat u er nooit naar vroeg. (CGVS p. 15.) Nochtans was uw relatie met S.T. uw eerste en enige lesbische relatie (CGVS p. 14) en verklaarde u dat zich vragen stelde bij het starten van een lesbische relatie, aangezien het niet toegestaan is en de maatschappij het niet steunt (CGVS p. 16). Vragen in verband met uw vriendin haar ervaringen in het verleden zouden dus niet enkel uw nieuwsgierigheid bevredigd hebben, maar zouden u ook informatie verschaft hebben betreffende uw veiligheid, in deze relatie en eventueel naar de toekomst toe. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat u hierover nooit met haar sprak.

Ook uw verklaringen met betrekking tot uw eigen gevoelens op het moment dat u ontdekte dat u zich aangetrokken kon voelen tot een vrouw, dus voor u met S.T. samen was of omstreeks die tijd, zijn weinig coherent. Gevraagd wanneer u zich realiseerde dat u zich tot vrouwen aangetrokken voelde en niet tot mannen, verwijst u naar een moment waarop u al een jaar of twee samen was met S.T. en dat u toen voelde dat u volledig tot vrouwen was aangetrokken. Nadat u eens werd aangevallen door enkele mannen die u wilden verkrachten om te zien of u wel lesbisch was, besloot u niet meer aan mannen te denken.

Gevraagd of u dus al twee jaar een intieme relatie had met uw vriendin voor u zich realiseerde dat u zich tot vrouwen aangetrokken voelde in plaats van mannen, stelt u dat u zich diep in uw hart al aangetrokken voelde tot haar nog voor ze u een relatie voorstelde. Gevraagd wat u dan voelde toen u

merkte dat u zich aangetrokken voelde tot een vrouw in plaats van een man, stelt u dat u bang was omdat het niet is hoe het hoort, maar dat u meer zelfvertrouwen kreeg toen u in de bar 'Dizzy Drop' zag hoe vrouwen met elkaar omgingen. (CGVS p. 15.) Nochtans verklaarde u tevens dat u pas in 2012 naar de bar 'Dizzy Drop' ging (CGVS p. 13, 14, 15) en dat u pas op dat moment voor het eerst andere lesbische vrouwen ontmoette (CGVS p. 15), dit terwijl u al sinds 2006 een relatie met S.T. had (CGVS p. 6). Gevraagd of u ooit relaties met mannen had, stelt u dat u het één keer probeerde, maar dat het niet goed ging, dat u bang werd en sindsdien besloot samen te blijven met S.T. (CGVS p. 14). Echter, desgevraagd blijkt dat dit alles plaatsvond nog voor S.T. u voorstelde een relatie aan te gaan (CGVS p. 14).

U vertelt dat u met uw vriendin een LGBT organisatie wilde binnenstappen, maar dat de voorzitter van deze organisatie, David Kato, in 2014 gedood werd. Sindsdien werden jullie bang. Gevraagd of u ooit naar zijn organisatie ging, stelt u dat u enkel naar de Gay Parade in Entebbe ging, in 2014. Daar zag u de manier waarop de politie hen [nvdr.: holebi's die meeliepen in de parade] behandelde en jullie werden bang. Gevraagd of u naar andere organisaties ging, of naar vergaderingen, stelt u dat er een ontmoetingsplaats was waar u enkele keren naartoe ging, de bar 'Dizzy Drop'. (CGVS p. 13.) U ging drie of vier keer naar deze bar gedurende de periode 2012 tot 2014 (CGVS p. 13). Zoals eerder beschreven stelde u dat jullie door het contact met andere lesbische vrouwen meer zelfvertrouwen kregen, dat jullie ok waren met elkaar en dat jullie vrij waren, ook in publiek. (CGVS p. 15.) Dit is weinig coherent met uw verklaring dat u bang werd sinds de dood van David Kato en de manier waarop de politie gays behandelde op de Gay Parade in 2014. Immers, uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat David Kato reeds in 2011 gedood werd en de enige Gay Parade waarbij de politie tussenkwam toen u nog in Uganda verbleef, was degene die plaatsvond in 2012 (zie informatie blauwe map in administratief dossier).

Verder kan worden opgemerkt dat uw verklaringen tijdens het gehoor met betrekking tot uw betrokkenheid bij Holebi-organisaties in Uganda niet overeenkomen met uw verklaringen over hetzelfde onderwerp voor DVZ. Bij DVZ verklaarde u immers dat u deelnam aan vergaderingen van LGBT, een organisatie van homo's en lesbiennes in Uganda, maar dat u nog geen volwaardig lid was (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 14/4/2016, pt. 3). Tijdens het gehoor verklaart u echter dat u slechts overwoog bij de organisatie van David Kato aan te sluiten, maar dat u uiteindelijk enkel naar de Gay Parade ging in Entebbe. Zoals reeds hierboven beschreven is uw aanwezigheid op deze Gay Parade weinig geloofwaardig. Verder zou u enkele keren naar een bar waar holebi's elkaar kunnen ontmoeten geweest zijn (CGVS p. 13), wat niet meteen overeenkomt met verklaringen voor DVZ, dat u deelnam aan vergaderingen van LGBT, een organisatie van homo's en lesbiennes in Uganda.

Uw verklaringen over hoe u uw homoseksualiteit beleefde in relatie tot belangrijke gebeurtenissen in uw land zijn in het geheel niet coherent en komen over als geënt op publiek bekende gebeurtenissen die niet werkelijk beleefd werden. **Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksualiteit.**

De organisatie van David Kato, waarbij u overwoog aan te sluiten, benoemt u bovendien incorrect als 'Gays Uganda', terwijl deze organisatie de naam 'Sexual Minorities Uganda' draagt, afgekort als SMUG. Opvallend is ook dat deze organisatie wordt genoemd in de informatie die u zelf voorlegt (zie groene map in administratief dossier), toch kan u deze klaarblijkelijk niet noemen wanneer u gevraagd wordt naar Holebi-organisaties in Uganda (CGVS p. 14). Ook de dood van David Kato in 2011 wordt vermeld in dezelfde informatie die door u werd neergelegd. De vaststelling dat u niet erg vertrouwd bent met de inhoud van de informatie die u zelf voorlegt, toont bepaald geen ernstige betrokkenheid bij de situatie van homoseksuelen in uw land aan. De vaststelling dat u daarnaast nog enkele namen noemt van gekende Ugandese activisten volstaat niet om de eerder vastgestelde incongruenties in een ander daglicht te plaatsen.

Gezien bovenstaande lacunes en incongruenties in uw verklaringen, kan niet worden aangenomen dat u werkelijk een lesbische relatie aanging in Uganda en regelmatig problemen ondervond naar aanleiding van deze relatie. Er kan dus evenmin worden aangenomen dat u in Uganda vervolging te vrezen zou hebben van de autoriteiten.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw identiteit legt u een geboorteakte, een regionale en een nationale identiteitskaart voor, deze documenten werden eerder al besproken. U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw reisweg.

U legt een arrestatiebevel voor dat moet aantonen dat u gezocht wordt door de Ugandese autoriteiten. Het arrestatiebevel blijkt echter niet uw volledige naam en in het geheel geen geboortedatum te bevatten, dit terwijl het arrestatiebevel gericht zou zijn aan het volledige Ugandese

politiekorps. Het genoemde adres op het arrestatiebevel is niet bepaald specifiek en bevat schrijffouten in vergelijking met het adres op uw nationale identiteitskaart. Men kan zich afvragen hoe een willekeurige Ugandese politieagent u moet terugvinden op basis van dergelijke lacuneuze informatie. In elk geval moeten documenten, om enige bewijswaarde te hebben, ondersteund worden door aannemelijke verklaringen, wat hier niet het geval is. Hetzelfde geldt voor krantenartikelen.

Het krantenartikel waarin uzelf en uw vriendin genoemd worden als lesbisch koppel kan niet beschouwd worden als een officieel document en de artikels die in een krant verschijnen zijn niet per definitie waarheidsgetrouw. Komt daarbij dat corruptie (zeker in verband met emigratie) in Uganda wijdverspreid is, zowel bij overheidsfunctionarissen als bij journalisten (zie informatie administratief dossier), waardoor dergelijke artikelen met de nodige terughoudendheid moeten behandeld worden. In het betreffende artikel valt op dat het foto's bevat van u en uw vriendin die u zelf genomen heeft met de gsm van uw vriendin (CGVS p. 12 en foto's door u neergelegd, in groene map van het administratief dossier). Hoewel uit de foto's op zich geen lesbische geaardheid kan blijken, wordt deze wel verondersteld in het artikel, dat opvallende gelijkenissen (maar eveneens opvallende verschillen) vertoont met uw asielrelaas. Gevraagd hoe jullie persoonlijke foto's op het internet terecht kwamen, stelt u dat S.T.'s telefoon gestolen werd. Dit verklaart echter niet hoe de persoon die de telefoon gestolen heeft op het idee kwam dat jullie lesbisch zijn en hoe hij de correcte ondertitels bij de foto's kon schrijven, informatie die immers niet blijkt uit de foto's zelf. Bij een foto die twee ringen toont staat als onderschift 'S.T. en Sandra tonen hun verlofingsringen', bij een andere foto staat 'Sandra en S.T. op een Gay Parade'. Het artikel lijkt dan ook op uw maat geschreven en komt gesolliciteerd over. Het is dan ook geenszins in staat om uw teleorgane geloofwaardigheid te herstellen. De overige informatie die u voorlegt betreft algemene informatie met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in uw land, informatie waarvan u, zoals eerder besproken, zelf niet bijzonder goed op de hoogte blijkt. Deze documenten kunnen evenmin ander licht op werpen op uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Ter zitting legt verzoekster een aanvullende nota neer met "een verklaring van haar dorp (...) dat zij daar niet meer welkom is omwille van haar lesbische geaardheid en dat zij daar moet verdwijnen zodanig dat zij andere mensen van het dorp niet kan beïnvloeden om eveneens lesbisch te worden".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift van 9 november 2016 in een eerste middel een theoretische uiteenzetting over artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), over de bewijslast, over de beoordeling van de asielaanvraag en over de "actieve samenwerkingsplicht" van de commissaris-generaal.

Zij stelt dat zij "inderdaad een jongere leeftijd opgaf bij aanvang van haar asielprocedure", maar dat zij "dit louter deed om zichzelf te beschermen, als alleenstaande jonge vrouw".

Wat de authenticiteit van het arrestatiebevel betreft, stelt verzoekster "dat de kwaliteit van officiële documenten te wensen overlaat in Uganda".

Waar weerhouden wordt dat verzoekster te weinig begaan zou zijn met de seksualiteit en de leeftijd van haar vriendin, legt verzoekster uit dat zij "gewoon hield van haar vriendin die ze al heel haar leven kende", dat zij "wist dat zij ouders was maar dat leeftijd geen enkele rol van betekenis speelde" en "dat ze voor het eerst intiem waren op toen haar vriendin 14 jaar was".

Verzoekster klaagt aan "dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de specifieke context van waaruit verzoekster haar verklaringen heeft gedaan".

Zij benadrukt dat zij "formeel achter haar verklaringen blijft staan en aangeeft niets anders dan de waarheid te hebben verteld".

2.2. In een tweede middel bespreekt verzoekster artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, de term “*daden van vervolging*” en de vervolgingsgronden.

Zij benadrukt “*de sociale politiek in Uganda voor wat betreft seksualiteit*” en verwijst naar “*Organization for Refuge, Asylum & Migration (ORAM), Country of Origin Report: Sexual and Gender Minorities - Uganda*” van oktober 2014.

2.3. In een derde middel bespreekt verzoekster artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zij stelt dat zij “*in casu op z'n minst trauma's (heeft) opgelopen naar aanleiding van de arrestatie die werd verricht op van verdenking van homoseksualiteit*”. Zij voert aan dat “*de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met het risico dat verzoekster loopt bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst*” en dat “*de bestreden beslissing geen rekening houdt met het specifiek kwetsbaar karakter van verzoekster, met name zij is een jonge alleenstaande lesbische vrouw*”.

2.4. Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.5. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.6. Verzoekster beweert vervolging te vrezen in Oeganda omwille van haar lesbische geaardheid.

2.7. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeksters leugenachtige en incoherente verklaringen aflegde over haar leeftijd.

Zo verklaarde zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geboren te zijn op 1 mei 1998 en legde zij een geboortecertificaat met deze datum voor, waarna de Dienst Voogdij bij beslissing op 15 februari 2016 bepaalde dat zij op 25 januari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarschijnlijk 22,4 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar. Er werd tevens op basis van haar vingerafdrukken een visumdossier

teruggevonden, waaruit blijkt dat zij de houder van een paspoort is waarin als geboortedatum 5 mei 1987 opgegeven staat. Op het Commissariaat-generaal legde verzoekster een nationale identiteitskaart voor met geboortedatum 5 mei 1987 en gaf zij toe dat haar werkelijke geboortedatum inderdaad 5 mei 1987 is (gehoor, p. 3). Waar verzoekster tijdens haar gehoor nog beweerde dat zij de foutieve datum op het geboortecertificaat pas opmerkte toen zij het neerlegde op de Dienst Vreemdelingenzaken en dit probeerde uit te leggen maar de interviewer het niet begreep (gehoor, p. 22), geeft zij thans in haar verzoekschrift toe dat zij *“inderdaad een jongere leeftijd opgaf bij aanvang van haar asielprocedure”*. Dat zij *“dit louter deed om zichzelf te beschermen, als alleenstaande jonge vrouw”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, toont dus aan dat verzoekster duidelijk bewust loog over haar leeftijd terwijl van een asielzoeker te allen tijde en redelijkerwijs mag verwacht worden dat deze de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit. Verzoekster was bovendien reeds 29 jaar toen ze in België toekwam en heeft dus geen enkele verschoning voor haar bedrieglijk handelen, noch kan uit haar verweer enig ernstig argument blijken.

2.8. Het kan dan ook niet verbazen dat verzoekster gedurende haar gehoor verklaringen aflegde aangaande het overlijden van haar ouders (gehoor, p. 8-9), de leeftijd van haar zus (gehoor, p. 9) en de leeftijd van S.T. (gehoor, p. 6-7, 16) die geen steek houden in het kader van haar werkelijke geboortedatum en leeftijd. Hierdoor wordt niet enkel haar gehele geloofwaardigheid maar de waarachtigheid van de beweerde relatie met S.T. geheel ondermijnd. Immers in niet aannemelijk dat verzoekster niet zou weten dat ze een relatie zou aangaan met een kind dat 7 jaar jonger was, noch is aannemelijk dat een leerling van een middelbare school niet zou weten in welke klas zij en haar vriendin zou zitten. Verzoekster toont dan ook niet aan een homoseksuele relatie te hebben aangegaan in Oeganda.

2.9. Verder legde verzoekster incoherente verklaringen af over het moment waarop zij ontdekte dat zij zich aangetrokken voelde tot vrouwen (gehoor, p. 13-15), over hoe haar vriendin, S.T., wist dat zij op vrouwen viel en of zij al andere relaties had gehad (gehoor, p.14-16, 19) niettemin verzoekster haar volgens het verzoekschrift *“al heel haar leven kende”*, over hun betrokkenheid bij holebi-organisaties (gehoor, p. 13-15), over de naam van de organisatie van David Kato (gehoor, p. 14) en over hun deelname aan de Gay Parade in Entebbe in 2014 (gehoor, p. 13-15).

2.10. Hoewel de Raad aanneemt dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident is, dan stelt ook UNHCR dat de seksuele oriëntatie dient te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker indien de kandidaat-asielzoeker geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er een gebrek is aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst (UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 35). De Raad benadrukt dat kan verwacht worden dat verzoekende partij minstens doorleefde verklaringen aflegt aangaande haar eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Ook kan sociale aanknopingspunt worden verwacht en dus enige bekendheid worden aangetoond met de situatie van homoseksuelen in haar land van oorsprong en eventueel ook in België. Van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoonst. Verzoekster blijft, gelet op bovenstaande vaststellingen, op dit essentiële punt geheel in gebreke.

2.11. De stelling in het verzoekschrift dat zij *“in casu op z'n minst trauma's (heeft) opgelopen naar aanleiding van de arrestatie die werd verricht op van verdenking van homoseksualiteit”* kan haar onaannemelijke verklaringen niet vergoelijken. De Raad benadrukt dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat. Beweerde maar niet aangetoonde *“trauma's”* zijn echter geen aannemelijke verklaring voor verzoeksters incoherente verklaringen omtrent de door haar zelf aangebrachte en beweerde asielmotieven. Van verzoekster kan aldus wel degelijk worden verwacht dat zij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake haar leeftijd, geaardheid en andere waarneembare en elementaire zaken in verband met haar eigen leven.

Dit klemmt te meer nu verzoekster voor haar komst naar België reeds gereisd had, zij in België pas na 5 maand een asielaanvraag had ingediend en zij bovendien voldoende inlichtingen had over de asielprocedure nu ze bewust haar eigenlijke leeftijd niet correct heeft gemeld. Hieruit blijkt eerder een nuchter voorbereide asielaanvraag.

2.12. Dat verzoekster in Oeganda geen vrees voor vervolging koesterde blijkt tevens uit de vaststelling dat zij verklaarde dat zij haar land verliet met een legitiem paspoort op haar naam en met een Frans visum op haar naam (gehoor, p. 11). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan haar beweringen dat zij gearresteerd werd op verdenking van homoseksualiteit en dat de overheid de namen van holebi's begon uit te brengen in nieuwsbladen (gehoor, p. 18).

2.13. Ook het feit dat verzoekster reeds in juli 2015 aangekomen zou zijn in België (gehoor, p. 11) maar pas in december 2015 asiel aanvraag wijst erop dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door haar geschetste vervolging.

2.14. Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd *“dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de specifieke context van waaruit verzoekster haar verklaringen heeft gedaan”* en dat *“de bestreden beslissing geen rekening houdt met het specifiek kwetsbaar karakter van verzoekster, met name zij is een jonge alleenstaande lesbische vrouw”* merkt de Raad op dat uit niets blijkt dat verzoekster – een 29-jarige vrouw- niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat het door haar voorgehouden *“specifiek kwetsbaar karakter”* van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar beweerd -maar niet aangetoond- kwetsbaar profiel haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

2.15. Het op het Commissariaat-generaal neergelegde arrestatiebevel en het voorgelegde krantenartikel kunnen haar geloofwaardigheid niet herstellen. Nog daargelaten dat niet wordt aangetoond *“dat de kwaliteit van officiële documenten te wensen overlaat in Uganda”*, wel blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat corruptie (zeker in verband met emigratie) in Oeganda wijdverspreid is, zowel bij overheidsfunctionarissen als bij journalisten. De Raad wijst er bovendien op dat een document slechts één element is in het asielrelaas en dat de bewijswaarde ervan afhangt van de verklaringen van de asielzoeker en van andere objectieve criteria. Verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten, zonder nadere toelichtingen, op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven vertoont het arrestatiebevel formele gebreken en kan verzoekster aangaande het krantenartikel geenszins aannemelijk maken hoe de journalist aan haar foto's kwam, noch hoe deze persoon weet had van de verzoeksters lesbische relatie, van hun verlofingsringen of van hun aanwezigheid op de Gay Parade.

2.16. Ter zitting legt verzoekster een aanvullende nota neer met *“een verklaring van haar dorp (...) dat zij daar niet meer welkom is omwille van haar lesbische geaardheid en dat zij daar moet verdwijnen zodanig dat zij andere mensen van het dorp niet kan beïnvloeden om eveneens lesbisch te worden”*. Waar dit neergelegd stuk enkel een *“vrije vertaling”* bevat en geen eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, betreft het een gemakkelijk aan te maken document dat geen enkele garantie biedt naar de waarachtigheid van de inhoud en dus bezwaarlijk de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas kan herstellen.

2.17. Waar verzoekster op het Commissariaat-generaal informatie neerlegde aangaande de situatie van homoseksuelen in Oeganda en zij in haar verzoekschrift tevens *“de sociale politiek in Uganda voor wat betreft seksualiteit”* benadrukt, waarvoor zij verwijst naar *“Organization for Refuge, Asylum & Migration (ORAM), Country of Origin Report: Sexual and Gender Minorities - Uganda”* van oktober 2014, merkt de Raad op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij homoseksueel is en aldus tot een seksuele minderheid zou behoren, waardoor zij niet aantoonbaar dat de genoemde informatie op haar van toepassing is.

2.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.19. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere

elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.20. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Oeganda een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.21. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.22. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.23. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK